

AZ ARCHÍVUM

- Szia – szólította meg valaki hátulról. Fiatal fiú állt előtte. Amolyan „éppen most hiszem azt, hogy minden nő engem akar” korban lévő srác.

- Szia – válaszolt Anita nem túl lelkesen, és már el is döntötte, hogy a következő mondatával lerázza a srácot.

- Ne haragudj, hogy megszólítalak, egy kis segítségre lenne szükségem.

Erre nem számított.

- Tessék!

- Az archívumban dolgozol ugye?

Erre végképp nem számított. Valóban ott dolgozott. Már két éve. Nem volt valami fel-emelő munka, de munka volt. Zenei anyagokat rendezett. Néha érdekes néha pedig halálosan unalmas tevékenység volt, de megfizették és ez lényeges szempontnak számított. Még a munkatársaival is jól kijött, leszámítva, Ernát, aki percenként az idegeire ment.

- Igen ott, honnan tudod?

- Lényegtelen! – mondta a fiú, és megragadta Anita kezét.

Megpróbálta kirántani magát a szorításból, de nem sikerült. A fiú egy tömött kávézó felé vonszolta. Anita érezte, hogy lassan eluralkodik rajta a pánik. Valamit tennie kell. Még hozzá most azonnal. Megállt, és teljes erejével visszarántotta férfit. A tömeg csivitelve hullámozott mellettünk, egy pillanatra sem torpant meg a jelenet láttán.

- Figyelj, Anita.

- Honnan tudod a nevem? – már félt.

- Nagyon sokat tudok rólad. Kérlek, ne félj! Semmi bajod nem esik, megígérem!

A fiú hangja nyugodt volt. Annak ellenére is, hogy nyilvánvalóan el akarta őt rabolni és valószínűleg hetek, vagy akár évek óta kukkolja.

- Eressz el, és elhiszem.

- Ha eleresztelek, bejössz velem abba a kávézóba?

- Igen - mondta Anita, és esze ágában sem volt betartani ígéretét.

- Rendben, eleresztelek, de kérlek, ne tedd azt, amire gondolsz. Kérlek, ne fuss el! Nagyon fontos, hogy találkozz vele.

Ez új információ volt.

- Kivel?

- Meglátod – mondta a fiú. Arca olyan ártatlan volt, mint egy angyalé. – Egyébként a főnököm.- tette még hozzá.

A kéjgyilkosok viszonylag ritkán szoktak a kávézóban ücsörgő főnökökre hivatkozni.

- Mit akar tőlem a főnököd - kérdezte Anita. Erre most tényleg kíváncsi volt.

- Azt majd ő elmondja. Látod? – mutatott váratlanul a kávézó ablaka felé. – Ott ül az ablaknál.

Valóban, az egyik nagy üvegtábla védelmében egy idős úr integetett felé. Úgy nézett ki, mint a Mikulás csak nem volt annyira felhízalva. Kedves mosolya volt. Ha a kéjgyilkosoknak esetleg mégis van főnöke, az biztosan nem úgy néz ki, mint a Téalapó

- Rendben – mondta kis szünet után. – De ne fogdosd a kezem!

A fiú azonnal egy lépést hátréblépett, és angyali tekintetét, ha lehet még fényesebbre csiszolta.

Belépett a kávézóba. Az idősebb férfi amint észrevette őt, korát meghazudtoló gyorsasággal felpattant, és már állva várta a lányt.

- Nagyon örülök, hogy idefáradt – mondta.

- Én pedig nem örülök, ha elrabolnak.
- Megértem – bólintott a Mikulás. - Majd megmosom Bakti fejét. Kezdő!
Kezdő mi, bérgyilkos?
- Helyes!
- Elnézést a faragatlanságomért. Engem Homérosznak hívnak. Ön pedig Anita, ha nem tévedek.
- Nem téved. Mondja, ki van a homlokomra írva a nevem, vagy körbeplakátozták a kerületet a képemmel, hogy mindenki ismer?
- Nem éppen. De azért bizonyos szinten mindenkire rá van írva a neve, még ha ez szabad szemmel nem is látszik olyan jól. De ezt hagyjuk most!
- Hagyjuk! – egyezett bele Anita.
- Kedves Anita – a Mikulás hangja ünnepélyessé, arca pedig komollyá vált – nagy örömmre szolgált, hogy én, mint az I Részleg Zenei Archívumának elnöke felkérhetem Önt a közreműködésre. Amennyiben elvállalja a megbízatást, kérem jelezze azt 24 órán belül. – Homérosz egy kis szünetet tartott, majd elmosolyodott. – Hát ennyi volt a hivatalos rész.
- Az előbb hozzám beszélt? – érdeklődött Anita.
- A legnagyobb mértékben. – válaszolta a Mikulás, ha lehet még szélesebb mosoly ült ki arcára.
- Jó. Akkor nem értem a dolgot.
- Gondoltam! – bólintott a fiatalos öregember. – Valóban kissé zavarosnak tűnhet az egész. Elmagyarázom!
- Hála ég! – sóhajtott Anita, és egy kicsit előre dőlt.
- A következőről van szó. Minden könyvtárnak és archívumnak van kevésbé publikus része. Természetesen az ön Archívumának is. Ezeknek, nevezzük titkos részlegeknek, a kezelése odaadó és körültekintő munkát igényel. Éppen ezért nem mindenki alkalmas ilyen felelősségteljes munkakörbe. Azokat a munkatársakat, akik alkalmasak a feladatra, egy több személyből álló bizottság vizsgálja és figyeli meg. Az alkalmassági vizsgálat nem kevés ideig tart. Ön esetében ez az időszak most fejeződött be. Örömmel jelentem, hogy Önt alkalmasnak találták a feladatra. – Homérosz mintha befejezte volna.
- Tehát akkor most felvettek engem a ... hová?
- Az I osztályra.
- Aha. Ne haragudjon, de még mindig nem vagyok képben. Akkor most mi történik? Egy másik archívumba kerülök? Állást kell változtatnom?
- Kedvesem, semmit nem kell változtatnia. Ugyanott dolgozik, ahol eddig csak egy szinttel lejjebb.
- Ez az! Nincs lejjebb emelet!
- De van, csak maga nem tud róla. Ettől titkos a dolog. Szóval ugyanott fog dolgozni, sőt még a feladat is hasonló lesz csak egy kicsit... – a Mikulás kereste a szavakat – érdekesebb. A fizetés persze nagyobb lesz.
- Ez érdekel – bólintott Anita, és a bankkölcsönére gondolt.
- Sokkal nagyobb – nyomta meg a *sokkalt* Homérosz.
- Értem.
- Ha beleegyezik az áthelyezésébe, akkor hétfőn felkeressük, és egy kis eligazítás után kezdheti a munkát. Akkor megegyeztünk? –kérdezte.
- Igen – fogadta el Anita a kinyújtott kezét. Hirtelen ötlet volt, aminek nincs oka, csak úgy megtörténik. – De kérem, egyet áruljon el: Mi a valódi neve?
- Homérosz, kedvesem Homérosz.

- Én pedig Afrodité vagyok. – kuncogta Anita, és körbepillantott, hová lehetnek eldugva a kamerák.

- Nem, kedvesem, téged Anitának hívnak, de igazad van, voltál már egyszer Afrodité is. Az Afrodité egyébként jó név.

Anita már megfordult, mikor Homérosz újra beszélni kezdett.

- Kedves Anita! Kérem, figyeljen rám még egy pillanatra. Ha elfogadja az állást, némi titoktartással járó kötelezettségeknek eleget kell tennie. Egyébként én látom magán, hogy minden rendben lesz. Sőt biztos vagyok benne. És még egy jó tanács: Bármit lát és hall, higgye el minél gyorsabban. Könnyebb lesz. Sokkal könnyebb.

- Értem! – mondta Anita, és még a kocsinál is arra várt, hogy leszólítsa egy asszisztens és közölje vele, hogy egy kandi kamerás műsorban vett részt. Amikor kikanyarodott az Akadémia parkolójából már végképp semmit sem értett.

*

Felkapcsolta a főkapcsolót. Mint mindig most is elsőként érkezett. Hétfő lévén nem volt nagy tolongás. Erna sem bukkant még fel, hála ég! Ki nem állhatta az öregasszonyt. Idegesítő vény szipirtyó! Csengettek. Megnyomott egy gombot az asztalon, amitől az ajtó zárja kattant egyet. Ketten léptek az íróasztala elé. Egyiket sem ismerte. Szépen ki voltak öltözve. Mindketten öltönyben. Ez itt, az általuk alvilágnak nevezett pincesoron, ritkaságszámba ment.

- Anita. Az áthelyezéséről szeretnék beszélni önnel. – tért azonnal a tárgyra az egyik öltönyös. - Engem Bergmann-nak hívnak, a kollégám pedig Ádám.

Anita bólintott, és úgy érezte magát, mintha tovább folytatódna a pénteki kandi kamera. Hirtelen eszébe jutott minden, ami aznap este történt.

- Először is azt szeretnék tudni, hogy valóban vállalja az I részlegbe való áthelyezést?

A férfi várakozott így Anita arra következtetett, hogy valószínűleg most neki kell válaszolnia. Most először gondolkodott el komolyan a kérdésen. Nem gondolta volna, hogy a dolgok így működnek.

- Igen. Vállalom – monda Anita. – Miért ne?

- Rendben. Akkor indulhatunk. - mondta Bergmann.

A lift lefelé vitte őket.

- Üdvözlét az I osztályon.

Hatalmas terem volt. Anita meg mert volna esküdni, hogy legalább akkora, mint egy stadion. Vagy talán még annál is nagyobb. A terem legalább tíz szintre osztotta egy plafonig érő emelvény, amin a fenti archívumhoz hasonló folyosók húzódtak befelé, látszólag a végtelenig. Az emeleteket egyszemélyes, csak korláttal ellátott nyitott liftek kötötték össze. A lifteken emberek cikáztak le és fel.

- Hatalmas – nyögte ki Anita.

- Ez csak az első terem. Hat van ilyenből. Ön a negyedikben fog dolgozni. A zenei osztályom. Indulhatunk?

- Igen – mondta Anita és tisztában volt vele, hogy kizárólag tudatalattija válaszolhatott, mert ő nem lett volna képes rá a megdöbbenéstől. Egy mozgójárdához léptek. Olyan volt mit a repülőtereken. Vízszintesen haladt, elég nagy sebességgel. Amit Ádám a rámpára lépett máris méterekre eltávolodott tőlük.

- Parancsoljon – mutatott a szállítóeszközre Bergmann.

Három termen haladták át.

- Megérkeztünk? – kérdezte Anita, amikor ismét mindhárman egymás mellett álltak.

- Majdnem – mondta Bergman, és a hatalmas állványzat tövébe lépett. - Kérem, szálljon be egy liftbe.

Az emelvény tetejéig vitte a felvonó. Nem volt tériszonya, mégis kissé megrémült a magasságtól. Innen egészen aprónak tündek a lent igyekvő emberek. Bergmann is megérkezett.

- Hát itt lennénk - mondta háttal állva a mélységnek, majd Anita mögé mutatott. – Benneketek már nem kell bemutatnom egymásnak.

- Kedvesem! - tárta szét karját mosolyogva a Mikulás.

- Akkor én elmentem - mondta Bergmann. – Kedves Anita, átadom önnek a kártyáját.

A zsebébe kotorászott egy pillanatig, majd fényes, fémszerű lapocskát nyújtott át. A lapon csupán Anita neve, egy betű és három szám díszelgett: A - I 4/10. Semmi több.

- Ezzel mozoghat itt lent – bökött Bergmann a kártya felé. - A büfé melletti lift hozza le ide. Minden automatikusan történik. Az érzékelők felismerik a zsebében lévő kártyát, elő sem kell vennie. Ha az első teremben rááll a járdára, az itt teszi ki. Ha felszáll erre a liftre, akkor pedig ide érkezik. Igen egyszerű a dolog. Egyre kell csupán ügyelnie, ne hagyja otthon a kártyáját. Amennyiben ez történik, nem tud bejutni. Hazamegy érte! Érti?

Értette.

- Azt hiszem, minden lényegeset elmondtam. Az adminisztrációt később elintézzük. Viszlát!

*

- Hát ismét találkozunk, kedves Anita – mondta Homérosz. Átkarolta Anita vállát és megindultak a sok-sok folyosóból álló emelet belső járatai felé.

- Igen.

Továbbra is csak egyszótagos válaszokat volt képes kinyögni.

- Tudja, szeretem magam kiválasztani és meghívni a munkatársaimat. Kedves szórakozás ez nekem. Maga megtagadná ezt egy ilyen vénembertől?

- Azt hiszem nem.

A szűk folyosókon át egy kisebb terembe érkeztek. Itt a plafonig érő polcok között több íróasztal is állt. Arccal a terem közepe felé. Az asztalokon hasonló számítógépek üzemeltek, mint amit eddig használt, csak talán egy kicsit modernebbek.

- Itt fog dolgozni – mondta Homérosz. - Bármelyik asztalhoz leülhet. Nincs megszabva, hogy ki melyiket használja. Ezen az emeleten csak hárman dolgoznak Önön kívül. Van úgy, hogy napokig nem is találkozunk egymással. Gondolom, ez nem okoz problémát.

Nemet intett fejével. Körbenézett és megállapította, hogy a polcok látványa azért nem kelt benne különösebb izgalmat.

- És mi lesz a munka? – kérdezte.

- Na, ez viszont tényleg izgalmas – mondta a Mikulás, és még nevetett is hozzá egyet. - Üljön le! Ez egy kicsit furcsa lesz, de én bízom benne, hogy könnyen meg fogja érteni a lényegét. Ezért is választottam magát.

- Nap mint nap érkeznek ide zenék. Jó zenék rossz zenék – kezdte Homéroszt. - Azt nem nekünk kell eldönteni, hogy milyen a minősége. Az viszont mindenképpen a mi dolgunk, hogy osztályozzuk őket. Stílus, ritmika, készségi fok, és egyéb szempontok szerint. Majd gyorsan belejön. Ezzel nem lesz gond!

Jó volt a szakmájában, ezt tudta magáról. Nem véletlenül végzett zenészként.

- Milyen zenék?

- Nos, ezért vagyunk mi a föld alatt. Úgy is mondhatnám ezért „titkos” az egész! – a titkos szót egy kicsit viccesen megnyomta – Drága, új kollegina. Amit most elmesélek, egy kicsit... nem... nagyon furcsa lesz, de mint már a kávézóban kértem erre, higgye el.

Némi hatásszünetet tartott.

- Ezek a zenék még nem születtek meg. Vagyis ha pontosabban akarunk fogalmazni, akkor ebben a formában soha nem fognak megszületni.

- Tehát vázlatok! – bólintott Anita.

- Igen, így is lehet mondani. Az igazság az, hogy ezek a zenék még csak *gondolatok*. Olyan kis és nagy gondolatfoszlányok, amik valamilyen okból nem kerültek leírásra.

- Lediktálták őket?

- Nem! Szó szerint nem kerültek leírásra. Itt az 'I' archívumban gondolatokkal foglalkozunk. Az egész negyedik terem a zenei gondolatokat istápolja. Itt a tizedik emeleten pedig a végül hamvába halt, napvilágot nem látott zenei gondolatokkal törődünk. Ezeket rendezgetjük, katalogizáljuk, és raktározzuk.

- Jó! Nem értem!

- Gondoltam! Jöjjön velem! – bólintott huncut vigyorral Homérosz.

Nem várta meg Anitát, hanem azonnal elindult a befelé vezető folyosón. Egyre távolodtak a lifektől, a kijárattól, és egyre mélyebben jártak a sorok között. Legalább tíz perce gyalogoltak. Jobbra és ballra, az oldalfolyosókban sárga, plafonba süllyesztett lámpák világították meg a polcokat. A polconokon hengerek feküdtek szép rendben. Egy polcon talán több ezer is lehetett. Hatalmas, szabályos lépesmézek, egymásra tornyozva. A hengerek végén lámpák pislogtak és számok világítottak.

- Elnézést, hogy ennyi gyaloglásra kényszerítem, de a demonstrációhoz egészen középre kell mennünk - szólt hátra Homérosz.

- Semmi baj.

A polcok között, hasonlóképpen ahhoz, ahol az íróasztalok voltak, újabb teremhez értek, ami legalább tízszer nagyobb volt az előzőnél. Anita levegő után kapkodott. A tér közepén szolidan zümmögő szerkezet állt. Közepén egy hatalmas, legalább két méter átmérőjű oszlop trónolt. Az oszlop fala átlátszó volt. Belül sárga, kék, fehér színek kavarnak, hömpölyögtek. Mint egy varázsló üveggömbje. Az oszlop tövéből kis csövek meredeztek. Ezeknek is átlátszó faluk volt. A csövek pedig eltűntek a méhsejteket tartalmazó sorok között. Bennük apró, különböző színű fényes golyócskák igyekeztek, ki tudja hová. Lélegzetvisszafojtva figyelt.

- Én is hetekig bámultam - mondta Homérosz, és egyenesen az oszlophoz lépett. - Jöjjön! – intett Anita felé.

Ott álltak, ahol az egyik üvegcső a nagy oszlophoz csatlakozott. Kis, fémből készült illeszték dudorodott ki a csőből, mellette egy számítógép képernyő és egy billentyűzet pihent. A csőben eközben szédítő gyorsasággal színes golyók süvítettek tova. Homérosz a billentyűhöz hajolt és begépett valamit.

- Ezt a rész a kedvencem – mondta. – Kedves Anita, gondoljon valamire. Egészen pontosan gondoljon egy dalra. Talán olyasmire, amit gyerekkorában énekelt. Mindegy, csak ének legyen.

Anita rábámult.

- Tehát most azt szeretné, hogy énekeljek?

- Nem, csak idézzen fel magában egy éneket.

Nem kérdezett többet. Egy gyerekdalra gondolt. Kislány korában nagyon szerette. Használhatatlanná nyűtte a magnószalagot. Egy nyúlról szolt meg valami réparól.

- Tökéletes – mondta a Mikulás. A cső melletti illesztékben megjelent egy golyó. Világított, és éppen úgy, mint a nagy henger, ebben is folyamatosan mozogtak, örvénylettek a színek. A golyó közepén bíborszínű szalag tekergőzött. Homérosz kivette a golyót és átnyújtotta.

- Tessék!

- Ez mi? – nézte a tenyerében nyugvó, belülről színjátzó golyót Anita.

- Az a dal, amire gondolt.

Anita nem válaszolt, de arca mindent elárult. Homérosz felkacagott, kikapta a golyót a lány kezéből. – Lássuk! – mondta és behelyezte egy a billentyűzet mellett található kis nyílásba. A golyó letűnt és a gép mellől szinte azonnal felcsendült Anita hangja. Pontosan azt hallotta viszont, ami pillanatokkal korábban a saját fejében zajlott.

- Szép tisztán énekel – bólintott elismerően a férfi. - Érti már? - Homérosz nem várt választ. – Az a dallam, amit magában dúdolt, minden feltételnek megfelelt. Kigondolta, de nem látott napvilágot, hiszen nem írta le, vagy nem énekelte el. Egyszerűen elveszett a semmibe. Vagyis ide került, és mi nyakon csíptük. De – a Mikulás megnyomott egy gombot mire a gép kattant egyet – amit mi most meg is semmisítettünk, hiszen ez a gondolat nem a szabályok szerint született. Az Ön munkája mostantól a meg nem született zenék osztályozása.

Miközben visszafelé mentek Homérosz folyamatosan beszélt.

- Most egy kicsit megzavartam ugye? Nem csoda. Sok-sok kérdés jut még eszébe, de szépen lassan mindegyikre megkapja a választ. Higgye el nekem, igen élvezetes munka.

Anita megtorpant. - Homérosz? – most mondta ki először a férfi nevét – minek van ez az egész?

Homérosz megfordult, és a legközelebbi polcsornak támaszkodott.

- Elgondolkodott már azon, hogy mennyi gondolat megy veszendőbe? Éktelen pazarlás. A gondolatoknak erejük van. Rettentő erejük. Érmes kihasználni őket,

– Ez azt jelenti, hogy ezeket a zenéket még felhasználják valamikor...

Homérosz felemelte a kezét.

- Ne akarjon mindent azonnal tudni. A mi feladatunk, hogy minden beérkező 'bombát', mi így hívjuk, kategorizáljunk és elhelyezzünk a megfelelő tároló-csőbe. A többi már nem a mi dolgunk. Egyébként hihetetlen mennyiségű zene érkezik Európa ezen részéről. A magyarok szeretik a zenét.

Ismét elindultak a folyosón és pár percen belül megérkeztek a számítógépes tisztásra.

- Tehát - lépett egy géphez Homérosz – ha itt letelepszik, akkor az asztalon, itt – egy kis dobozra mutatott – megérkezik a bomba. Ekkor a számítógép elemzi, és ha ismerős dallamot érzékel, akkor azt a képernyőn kijelzi.

És valóban: megjelent egy golyó, a képernyőn pedig azonnal megjelent egy üzenet.

EGYEZÉS 100%

- Ilyenkor csak meg kell nyomni a TÖRLÉS gombot. Ha nem nyomod meg, akkor az magától aktiválódik 2 mp. múlva. Elnézést letegeztem!

- Semmi baj, sőt kérem! Tehát nem minden gondolatot jegyzünk fel?

- Édesem, szerinted mi történik egy nyári sláger megjelenése után, amikor másodpercenként játsszák a számot a rádióban. Milliószer hallgathatnád meg naponta ugyanazt a bugyuta dalt. Egy napot sem adnék és megőrülnél. Kizárólag olyan zenékre vagyunk kíváncsiak, amik

eltérnek a többitől. Néha napokat kell várni egy eredeti dallamra. Egyesek szerint, én nem ezen a véleményen vagyok, a hangok összes kombinációja elhangzott már legalább egyszer. Szóval a gép jelzi majd ezt is, de persze az egyezés nem lesz 100%-os. Ezekre kell figyelni. Ezt kell meghallgatni és besorolni. A ritkaságokat.

Kis csend következett.

- Mindent értesz?

A semmit nem értett. Felfogta, hogy mi lesz a munkája. Ennél többre nem volt képes.

- Jó! Mára ennyi! Szerintem még sok is, ahogy elnézlek. Menjél haza, sétálj egyet. Holnap reggel nyolcra gyere.

A nap hátralevő részében egyszerűen nem tudta hová tenni a reggel történeteket. Készséggel elhitte volna, hogy az egészet csak álmodta, de a zsebében lapuló szürke mágneslemez tárgyi bizonyíték volt az ellenkezőjére. Este a tv képernyőjét bámulta. Kisétált a konyhába, halkán dúdolni kezdte egy reklám szignálját. A mélyhűtőt nyitotta ki éppen, amikor eszébe jutott: most valahol az archívum alatt egy - mondjuk zöld - golyó jelent meg, és került a törlés gomb után a süllyesztőbe. Kicsit megijedt.

Másnap reggel ötkor ébredt.

A teremben nagy volt a munka. A mozgójárdához sétált, de még nem lépett fel rá. Azt a kis folyosót figyelte, ahol a járda áthalad az első és a második terem között. Nagyon keskeny, de még járható, kikövezett gyalogút volt a korlátokkal ellátott mozgójárda mellett. Úgy döntött, hogy sétálva teszi meg az utat. Jobb minél hamarabb megismerni az új munkahelyet. Elindult. Az alagútnál kicsit le kellett hajtania a fejét, hogy ne verje be, de azért gond nélkül lépkedett. A második terembe ért. Itt is nagy volt a nyüzsgés. Emberek tucatjai lifteztek az emeletek között. A felső szinteken pedig fényes és – most vette észre – hatalmas kijelzőkön számsorok futottak végtelen hosszúságban. A folyosók mélyén nem egy, de legalább három tegnap látott színes hengert látott. Vajon azokon keresztül mik érkehetnek ide? Számok?...

- Hölgyem?

Három férfi és egy nő toppant elé. Mindannyian egyenruhában voltak. Az egyik férfi ismerős volt. Tegnap ő kísérte el a negyedik teremig. A nevére is emlékezett: Ádám.

- Igen? – próbálta mosolyogni, de érezte, hogy nem nagyon sikerül.

- Itt nem sétálhat!

- Elnézést, nem tudtam – válaszolta olyan gyorsan, ahogy tudta.

Ádám beszélt. - Miután most van az első munkanapja, a kihágásról nem teszünk hivatalos említést, de kérem, hogy mostantól csak, és kizárólag a mozgójárdát használja.

- Értem – mondta Anita. Komolyan meg volt szeppenve.

Az egyik férfi eközben a járdához fordult és valamit megnyomhatott, mert közvetlenül mellettük a járda összefüggő korlátja megnyílt.

- Kérem, lépjen fel. – mutatott Ádám a szalagra. Miközben Anita engedelmeskedett a férfi még egyszer ránézett.

- Homérosz nem mondta, hogy itt nem mászkálhat csak úgy?

- Nem – rázta fejét.

- Gondoltam. – Ádám pillantása komor volt. Anitának rossz érzése támadt, lelke mélyén féltetni kezdte a Mikulást.

A járdával persze gyorsan megérkezett. A lift is hamar felrepítette.

- Látom megjött - fogadta egy fiatal nő. Kedves arca volt. Szőke haját erős feszes kontyba fogta.

- Héra – mondta, és a kezét nyújtotta.
- Anita – fogadta el a kezét. - Itt mindenki görög? – kérdezte tétován és remélte, hogy nem sérti meg a lányt. Héra felnevetett. Kacagása valószínűleg két emelettel lejjebb is hallatszott.

- Jól megleszünk –mondta. – Nem mindenki görög, de sokan vagyunk olyanok, akik ilyen nevet választottak maguknak. Ha bele gondolok, talán valódi görög nincs is a negyedikben.

- Választottak? – kérdezte Anita.

- Majd megtudod,...egyszer. Hát akkor lassan elkezdhetjük. Rendszerben ideértél?

- Lekapcsoltak.

- Tessék?

- Sétáltam az első és második terem között, és elkaptak az őruk.

Héra arca elkomorult. Valószínűleg több volt ebben az eseményben, mint amit Anita normális esetben feltételezett volna.

- És mi történt?

- Semmi, megkérték, hogy többet ne gyalogoljak arrafelé.

Héra vonásai enyhültek.

- Nagy szerencséd volt. Persze első nap vagy itt, de akkor is. Hallottam már olyat, hogy ilyen miatt...

- Mi történt?

- Semmi.

Csend lett.

- Ezt nem értem!

- Nem érdekes, majd Homérosz elmondja.

Héra leplezve zavarát, egy monitorhoz vezette a lányt. Magyarázni kezdett, és addig mutogatta az elvégzendő feladatokat, amíg Anita saját nevére sem emlékezett. Homérosz ezt sem így magyarázta el. Mint kiderült, a megérkezett bombák közül csak azokat kell meghallgatni, amiket a számítógép megjelöl. Azokat viszont alaposan elemezni kell. Műfaj, stílus, készütségi fok szerint. Az utolsó kitélt harmadszori nekifutásra sem értette meg. Mihez képest kész egy zene? Héra szerint gyorsan belejön majd. Amint megtörtént az elemzés, az adott golyót egy meghatározott tárolóba kell küldeni. Ezen felül, amint betelik egy tároló, azt azonnal jelenteni kell, mert elviszik innen. Héra szerint valahova a hatodik terem tájkára, ahol 'feldolgozásra kerül'. Erről azonban már ő sem tudott semmit. Héra még nem járt a Negyedik termen túl és várhatólag Anita sem fog!

- Nekem most dolgom van. Holnap találkozunk – mondta Héra, és elindult hátrafelé.

Egyedül maradt.

Több tucat bombát néztek át, de tulajdonképpen mindent Héra csinált. Ez természetesen érthető volt. Most azonban neki kellett valamit kezdenie magával. Előrehajolt, és megnyomta a hívógombot. Abban a pillanatban egy majdnem fehér gömb jelent meg az előtte lévő nyílásban. A golyó egyik fele kidudorodott a doboz síkjából így képes volt jól megvizsgálni a gyorsan jött szerzetet. Ujjával megkocogtatta a golyót. Azonnal feltűnt, hogy milyen meleg. Szóval a gondolatok melegek. Akkor tehát ez a gondolat is meleg. Homloka egészen izzadni kezdett. A fehér gömböcske néha színt váltott, kissé rózsaszínűvé vált mielőtt visszatért volna ismét eredeti fehérségéhez. Már tudta, nem csak hallgatni, hanem nézni is kell a golyókat. Minél világosabb és egyszínűbb a golyó, annál egyszerűbb dallam van benne. Ez sokszor nem jelent semmit, néha viszont olyan ritkaság rejlik benne, ami csak „Ezer évente bukkan fel„. Egészen közel hajolt a golyóhoz. Szép volt. Mesés. Percekig csendben bámulta és csak egy távoli lift hangja ébresztette fel csodálatából. Ismét megnyomott egy gombot. A füléhez illesztett eszköz azonnal megszólalt. Egy gyerekdal volt. Nagyon halványan, különösen szólt. Ismerte a dallamot mégis a 'ker-

tecskéről és házacskáról' szóló szöveget egyszerűen nem értette. Furcsa hablaty szöveget hallott, aminek egy szavát sem ismerte fel. Különös. A dalocska a végéhez ért. Ismét lejátszotta. A tiszta, érthető és egyben mégis érthetetlen dallam kedvesen gögicsélt. A dal újból véget ért. Csendben ült az asztal mellett, majd akkorát dobbant a szíve, mintha most indult volna először útjára. Megértette. Az asztalon, mintegy karnyújtásnyira tőle egy még beszélni nem tudó, nagyon pici baba gondolata volt. Anyja éneklehetett neki pár perccel ezelőtt. Könnybe lábadt a szeme. Újra lejátszotta a golyót, és végigsírta az egészet. Talán még soha nem hatódott meg ennyire. Fél óra is eltelt mire összeszedte magát. Az idő miatt nem aggódott. Itt nem mennyiségi termelés folyt. Hé- ra szerint még soha senkin nem kérték számon, hogy hány golyót katalogizált aznap. Arra a kérdésre, hogy akkor miért nem gyűlik össze sok golyó, kitérő választ kapott. Hé- ra utalt rá, hogy nem ez az egyetlen hely, ahol ezzel foglalkoznak. Ennél többet nem tudott kiszedni belőle.

Egy használt papírzsebkendővel letörölte szétkenődött szemfestékét, rendbe szedte vonásait. Az asztalon még mindig ott fehérett a golyó. A képernyőn a golyó statisztikai futottak:

98% MEGFELELÉS – *elemzés nem szükséges*. Már tudta, hogy ez mit jelent. A golyó egy gombnyomásra a süllyesztőbe kerül. Nem volt szíve kidobni. Ujjaival kényszeredetten játszott a gomb felett.

- Baba? – kérdezte valaki hátulról?

Anita megfordult. Egy idősebb nő állt mögötte.

- Igen – válaszolta.

- Engedd csak nyugodtan el. Ezer ilyen jut még majd az eszébe nap mint nap. Eszter vagyok.

Legalább nem görög, gondolta Anita és bemutatkozott.

- Tényleg, nyugodtan engedd el, és ne sajnáld. Megértem, amit most érzel. Ezzel mindannyian találkoztunk egyszer – mondta és szinte alig érezhetően Anita vállára tette kezét.

Megnyomta a gombot. A golyó azonnal eltűnt. Csak az üres nyílás maradt a helyén.

Aznap délután még sokszor sírt, nevetett, és álmélkodott. Csak egy határozott férfihang zökkentette ki a munka ritmusából.

- Ideje hazamenni, holnap is van nap! – mondta Homérosz, amint kilépett a liftből.

*

Másnap mindent szabály szerint csinált, és pontban nyolckor lépett a gépek mellé. Egész nap dolgozott. Ismét találkozott Hérával, és Eszterrel. Élvezte a munkát.

*

Három hete dolgozott lelkesen, amikor különös dolog történt. Kora délelőtt megjelent Homérosz. Fintorgott egyet majd leült az egyik géphez. Gépelni kezdett, elnyomott egy halvány szitkot. Három asztallal távolabb dolgozott Anita. Felpillantott, de nem akarta megzavarni a főnökét.

- Elnézést, hogy zavarlak Anita. Segítségre van szükségem.

- Szívesen segíték!

- Sajnálom, hogy ezt kell kérnem. Pont tőled. – kis szünetet tartott, mintha nem tudná eldönteni, valóban akarja-e azt a szívességet.

– Fogd – mondta végül, és a zsebbe nyúlt. Egy szinte teljesen átlátszó kártyát vett elő. Ezen is írás volt: fura jelek, ábrák valamint egy szám 1-6,10/10. Nagyon más volt, mint az ő szürke lapocskája.

- Most elmész a hatodik terembe. Nem kérdezel semmit, és nem állsz szóba senkivel. Nem kell semmi csinálni csak ezt átadni valakinek – Homérosz ismét a zsebébe nyúlt és egy golyót vett ki belőle. A golyó tökéletesen fekete volt. Egy árva villanás vagy elszíneződés sem volt benne. Ilyet még soha nem látott. Az elmúlt hetek alatt a szivárvány összes színével találkozott már, de feketével soha. Egyszer volt nála egy majdnem fekete példány, de abban is kék villámok cikáztak. Azt a golyót egyébként nem tudta elemezni. Egy massa volt, ami túl sok hangot tartalmazott ahhoz, hogy zenének lehetett volna nevezni. A Homérosz kezében lévő bomba azonban koromfekete volt. Átvette a gömböt. Jéghideg volt. Tenyere azonnal megdermedt.

Felszisszent.

- Elnézést, szólnom kellett volna. Tedd zsebre! Nekem itt kell maradnom. Nem mehetek el, – miközben ezt mondta Anita válla háta mögé pislantott egy kifordított monitorra. – ezt viszont percekben belül el kell vinni Möbiuszhoz.

- Möbiusz?

- Igen. A hatodik teremben van. Nem lehet mechanikusan küldeni. Fontosabb annál, sem-hogy véletlenül valahol elkallódjon. Hatodik terem, Möbiusz. Indulj, és amint átadtad, azonnal gyere ide vissza.

Homérosz valamit észrevett a képernyőn ezért rögtön hátat fordított.

Anita némi ácsorgás után megfordult, és a liftbe lépett. A lift azonban nem indul el. Kellemetlenül érezte magát. Homérosz háttal neki valamit lázasan gépelt.

- Elnézést – mondta nagyon halkán. Homérosz felpillantott.

- Még mindig itt vagy?

- Nem indult el a lift - mondta bocsánatkérően.

- Fogd meg a kártyát, és mond ki hangosan, hogy Möbiusz, de az is elég, ha gondolsz rá. Onnan magától megy.

Megfogta a kártyát. *Möbiusz*. A lift meglódult. Lent a földszinten felállt a járdára és felkészült rá, hogy ismét ki kell mondania a varázsszót. A plató azonban gond nélkül megindult az ötös terem felé. Izzadni kezdett. A két termet összekötő alagút most hosszabb volt, mint az első három terem esetében. Végre kibukkant a másik oldalon. Csarnok volt. Hatalmas. Járt már nagy épületekben, bazilikákban, de soha seholy nem látott még ekkora építményt. A negyedik terem legalább hatszor beférhetett. Halványan átfutott agyán, hogy ez fizikailag lehetetlen, hiszen így magasan a város fölé kéne tornyosulnia az archívum épületének. A járda mindkét oldalán emeletek sorakoztak. Számolni kezdett, de húsz után elvesztette a fonalat. Jobb és a baloldalt, fent a magasban az övéhez hasonló mozgójárdák kötötték össze a rámpákat. Ezeket szélesebben emberek száguldottak. Pontosan úgy érezte magát, mint Alice. De ez nem csodaország volt. Annál sokkal fantasztikusabb. Legalábbis ő így érezte. Amikor elért a terem végéhez, megfordult és addig nézte a csarnokot, amíg egy kis szeletét is látta. Most ismét folyosóban volt. Gyorsan haladt, és úgy érezte, hogy tovább gyorsul. Nagy sebességgel lépett be a Hatodik terembe. Ekkor elérkezett életének ahhoz a pillanatához, amikor mélyen és őszintén fel kellett tenni magának a kérdést: vajon képes-e megtartani józan esztét. Lába alól eltűnt a talaj. Nem látott falakat. Egészen a látóhatárig fent és lent emeletek, terek és több ezer fénylő és izzó oszlop látszott. Tulajdonképpen nem fogta fel, amit látott. Túl nagy volt a tér. Túl nagy! A járda ekkor legalább húsz felé ágazott. Ő jobbra fordult, és kisvártatva megállt egy legalább 50 négyzetméteres, látszólag a levegőben álló terület előtt. Várt egy kicsit, de semmi nem történt. Egy kis bátorságot merített és

kilépett a teraszra. Ekkor a plató távoli sarkán egy kocka jelent meg. Erős fényt árasztott magából. Egy ember lépett ki rajta és egyenesen Anitahoz sietett.

- Jó napot – mondta Anita. Tökéletesen elfeledkezett a zsebében lapuló golyóról.

- Adja ide! – mondta izgatottan a férfi.

Kivette a golyót, de mielőtt átadta volna *eszébe jutott*, hogy Homérosz egy Mőbiusz nevű embert említett.

- Igen, én vagyok Mőbiusz – mondta a férfi türelmetlenül és kivette Anita kezéből a golyót. – Köszönöm! – tette még hozzá, megfordult, és ahogy jött úgy tűnt el.

*

- Nagyon hálás vagyok – mondta Homérosz.

- Én is –válaszolta Anita.

*

Amikor megjelent a golyó, azonnal érezte, hogy valamilyen különlegességre akadt. Hérának igaza volt: hamar belejött. Egy idő után színről meg lehetett állapítani, hogy mire számíthat az ember. Elindította a felvételt. Gyönyörű zene volt. Nem holmi fércmunka vagy kusza hangfoszlányok. Egyértelmű, strukturált, értelmesen felépített és csodálatosan arányos zene. A szíve nagyot dobbant. Tovább hallgatta, de csak egyre lenyűgözőbb lett. Ekkor a dallam hirtelen megszakadt. Ismét meghallgatta. A merész és elven tónusok újra a székhez szögezték. Amikor harmadszorra játszotta le, már a szeméit is becsukta.

- Ez csodálatos – mondta félhangosan. Mint szinte mindig, most is egyedül volt a gépek környékén.

9%-os MEGEGYEZÉS

olvasta Anita. Ez annyit tesz, hogy új és eredeti zenéről van szó. Arról a bizonyos kilenc százalékról pedig pontosan tudta, hogy honnan származik: A rádióból. Egy hírműsor szignálja volt. Pontosán, minden változtatás nélkül. Ami után következett? Az több volt, mint eredeti. Amennyire ismerte a golyók történetét, nagyon ritka volt az eredeti, összefüggő gondolat-zene. Homérosz nagy becsben tartotta az ilyesmit. Megnyomta TÁROLÁS gombot, és egy írótümbre feljegyezte a golyó számát, és a tároló helyét. Amint találkozik Homérosszal, megemlíti neki a golyót.

Napok teltek el. Automatikusan elindította a lejátszást, és rögtön felismerte a zenét. Felcsendült a jól ismert rádiós szignál majd ebből bonyolult, izgalmas dallam ágazott száz felé. Gyönyörű volt. Többször újrhallgatta a golyót, és konstataálta, hogy most is pont ott szakadt meg, ahol korábban.

Pár nappal később megint megjelent. A dallamok bonyolultsága nem csökkent. Sőt egyre kidolgozottabb és kiforrottabbá vált. A következő héten hatszor találkozott vele. Már kívülről ismerte minden taktusát.

*

- Homérosz – ugrott Anita a férfi elé. Azon a héten először találkozott főnökével.

- Tessék – fordult felé a Mikulás és szelíden Anitára mosolygott.
 - Egy golyóról van szó!
 - Igen?
 - Csodálatos! Bonyolult, és nagyszerű zene. Én nem tudom...mit lehet vele kezdeni?
 - Hát katalogizáld be!
 - De ez nem ilyen egyszerű. Sok van belőle. Már több mint egy tucat jött össze. Ilyennel még nem találkoztam. Ugyanolyan mindegyik! Csodálatos zene!!!
 - Ó!
 - Nem tudom csak úgy kidobni.
 - Miért? - Homérosz mintha provokálta volna.
 - Mert gyönyörű. Ha arra gondolok, hogy ez soha nem látja meg a napvilágot...- nem fejezte be a mondatot.
 - Ezt persze nem tudhatjuk – emelte fel kezét Homérosz.
 - De miért? Miért nem írja meg? Miért dobja ki minden alkalommal?
 - Rosszul gondolkodsz. Ő nem tudja, hogy ezeket a gondolatokat valaki megjegyzi. Ezért azt sem tudja, hogy ezt valaki – rajta kívül – meghallgatja. Ne feledd, ezek gondolatok csupán számunkra léteznek valóságként. Ezen felül nem tudhatjuk miért dobja ki mindig őket. Lehet, hogy csak álmolja a zenét, és soha nem fog eszébe jutni akkor, mikor ébren van. De ez nagyon messzire vezetne. Ne törődj vele!

De Anita törődött. Aznap este nem tudott aludni. Érezte, hogy ha ismét felbukkan a golyó, akkor tennie fog valamit.

Felbukkant.

Vegyes érzelmekkel fogott hozzá. Egyszerre érezte magát bátor keresztes lovagnak, és galád árulónak. Így érezheti magát egy kettősügynök. Jean D'Arc is hasonló lehetett. A középkori francia emléke egy kis bátorsággal töltötte el. Mondjuk a végén megégették, gondolta tovább a történetet, de ezt a részt hamar elhessegette magától.

Kódokat gépelt az asztali gépbe, és határozott léptekkel elindult a hátravezető folyosón. Ahogy haladt előre, a sorok homlokzatán lévő feliratokat olvasta: 32. 33. Neki a 157. sor kellett.

Azonnal félreugrott. A távolban valaki elindul felé. A 146. sornál tartott. Alig tíz sor és megérkezik, de most nem szabad kockáztatni. Várt egy ideig, majd nagyon óvatosan kikémlelt. Eszter alig harminc méterre volt tőle. Hátralépett. Cipője akkorát koppant, hogy robbantásnak hallotta. Lehajolt, lekapta őket lábáról, és futni kezdett a sorban. Tízíg számolt, megállt és hátával teljesen nekilapult a polcoknak. Oldalt fordította fejét, és várta, hogy Eszter alakja felbukkanjon. Legalább húsz méterre volt sor elejétől. Számolni kezdett. Mire öthöz ért, megjelent a nő alakja és egy másodperccel később már el is tűnt.

157. sor.

Bekanyarodott jobbra és gyorsan megkereste a 623. polc 4569. tárolóhengerét. A henger majdnem tele volt. 500 fért el egy csőben. Azonnal megtalálta, amit keresett. Két egymással pontosan megegyező golyó várta őt csendesen a 475. és 476. helyen. Elvette az egyiket. A második golyót - a 100% egyezés miatt - meg kellett volna semmisítenie, de három nappal korábban ismét küldött egy példányt belőle. Ezért jött most el.

*

- Igen, van lehetőség arra, hogy visszakeressük a gondolat gazdáját. – mondta Homérosz. Egy kicsit elgondolkodott.

Anita megpróbált olyan ártatlan képet vágni, mint egy ma született bárány.

Homérosz elnyomott egy mosolyt és elégedetten pislantott a lányra.

Anitának az a kellemetlen érzése támadt, hogy a férfi már várta ezt a kérdést. De honnan tudhatta volna? Képtelenség!!!

- Mőbiusz. Ő képes az ilyesmire - tette még hozzá a férfi.

*

Minden nap lejátszotta a golyót. "Befejezetlen, rádió szimfóniának" nevezte el a darabot. A szívéhez nőtt és szinte magáénak tekintette. Ez nem is állt messze a valóságtól, hiszen rajta kívül senki nem hallotta még saját fülével.

*

Az alkalom váratlanul jött. Mint egy rossz vendég.

- Ezer éve nem láttalak – mondta Homérosz és átölelte az idegent. Halkan beszélgetni kezdtek. Kisvártatva a férfi megfordult, Anita-ra nézett, és kellemes hangon megszólalt.

- Ha nem haragszik, elrabolom Homéroszt. Sok megbeszélhivalónk van.

- Természetesen - mondta Anita - Már úgylis rég haza kellett volna mennem.

A két férfi megfordult és a lift felé indult. Homérosz a kabátja miatt aggodalmaskodott, de a férfi legyintett egyet, átkarolta az idős embert, és hangosan megjegyezte.

- Éjfélkor visszahozlak.

Ezzel mindketten eltűntek a szeme elől.

Már régen nem számolta a napokat amióta erre az alkalomra várt. Gyorsan, tétovázás nélkül pattant fel helyéről. Homérosz kabátjához rohant, és kutatni kezdett a zsebeiben. Megtalálta, amit keresett. Izzadt tenyérrel csúsztatta Homérosz kártyáját a nadrágzsebébe. A liftre lépve próbaképpen a földszintre *gondolt*. A szerkezet megindult. Tehát működik!! Lent kilépett a liftből és a járdára állt. Most jön a neheze. Pontosán kell fogalmaznia. Egy cetlit vett elő zsebéből. Ezen listaszerűen, egymás alatt rövid meghatározások sorakoztak. Hetek alatt gyűjtötte össze a szavakat a Homérosszal folytatott beszélgetések során.

'kikereső' – gondolta.

Nem történt semmi

'helymeghatározó' Semmi

'lokátor' A járda nem mozdult.

A tizenötödik meghatározás éppen az utolsó előtti volt a sorban. Ha ez sem jön be, akkor már csak egy lehetőség van, de az nagyon kockázatos.

'lokalizáló' gondolta.

A járda nem moccan.

Eszébe sem jutott, hogy visszafordul.

- Mőbiusz – mondta ki félhangosan, de szó végére a járda már legalább hat métert megtett. Szíve a torkában dobogott. Elindult tehát. Okosnak kell lennie. Még nem tudta, hogyan oldja meg a helyzetet, de nem volt más választása. A szimfóniát meg kell menteni, éppúgy mint Jean D'Arc-nak Franciaországot.

Gyorsan áthaladt a hatalmas ötödik csarnokon, és percek múlva már a hatodik teremben volt. Abban a határtalan teremben. Megpillantotta az elágazást. Itt jobbra kellett fordulnia. Legálábbis a múltkor ez történt. Most azonban nem kanyarodott vele a járda. Egyenesen tovább haladt a csarnok mélyébe. Aggódni kezdett bár úgysem tehetett semmit. Új csomópont közeledett. A járda élesen balra kanyarodott, majd az erősen fékezett. Egy alig két személy számára elegendő plató előtt állt meg. Kilépet a peronra. Sem ajtót, sem egyéb továbblépési lehetőséget nem talált. Óriási tér vette körül. Apró volt, mit egy mákszem. Tanácstalanul álldogált egy ideig. Möbiuszra gondolt, de semmi nem történt. Éppen megfordult, hogy visszalépjén, mikor a plató hihetetlen sebességgel emelkedni kezdett. Másodpercek alatt csak egy vékonyka szalag látszott a járdából. Újabb járdák és csomópontok mellett haladt el. Néha együtt haladt más lapokkal, amiken emberek álltak. Senki nem figyelt rá.

A plató fékezni kezdett. Egy jóval nagyobb teraszhoz érkezett, aminek végén egy kocka állt. Elindult a kocka felé. Mielőtt teljesen odaért volna a kocka egyik oldala eltűnt. Beállt a kockába. Az eddig halk duruzsolás teljesen elmúlt. Süket csend lett. A kocka oldalfala újra bezáródott, majd a test megmozdult és lassan eltávolodott a platótól és felgyorsult. Olyan sebességgel haladt, amit ép ésszel alig lehet felfogni. Biztos volt benne, hogy sokkal gyorsabban, mint bármilyen más jármű ezen a bolygón. A fények csíkokká álltak össze, a csíkok pedig, összefüggő fényfallá. Tágra nyílt szemekkel bámulta a világot.

A kocka olyan gyorsan állt meg, amilyen gyorsan elindult. Éles és durva vágás volt. Önkéntelenül felnyögött. Hamarosan ismét hangokat hallott és friss levegő csapott arcába. Egy kék színű teremben találta magát. Vagy mégsem? A kocka mintha ott sem lett volna, eltűnt. Bármerre nézett nem látott semmit csak kékséget. Egyszer, még kislány korában egy réten járt. Kora reggel volt és a köd egy szempillantás alatt körbevette. Éppen, mint most. Képtelen lett volna megmondani, hogy hol áll, merre vannak a helység falai. Egy méterre vagy ezer kilométerre? Kinyújtotta a kezét. Ujjai a levegőbe markoltak. Tehát nagyobb helységben van. A lába alatti talaj éppen olyan intenzitású, és színű kékséget árasztott, mint a feje feletti, vagy az orra előtti térség. Semmi nem segítette a tájékozódást. Kezét kinyújtva maga elé tartotta. Semmi. Hátrapillantott. Halvány lábnyom jelezte, hogy hol állt korábban, de az is gyorsan halványodott. Új pánik kerülgette, aztán arra gondolt, hogy talán ez a helyzet is megoldódik szépen magától. A következő pillanatban egy pontot vett észre maga előtt. Alig volt nagyobb, mint egy lift nyomógombja. Szeme hálásan tapadt az egyetlen támpontra. Mint a fuldokló, akinek mentőövet dobznak, le sem vette szemét a foltról. Az a valami nagyon távol volt. Talán száz méterre. Várakozott. Valaminek történnie kell. A kékségben azonban semmi nem változott. Szeme hamarosan könnyezni kezdett. Nagyot pislogott, de a folt, hála ég, nem tűnt el. Előre lépett.

Lába beleütközött valamibe. Gyorsan maga elé nyúlt. Megtapogatta az előtte húzódozó teret. Újai kemény felülethez értek. A folt tehát olyan közel van hozzá, hogy akár meg is érintheti. Kinyújtotta a kezét. Valóban, a folt ott volt. Egy kis kerek mélyedés a falon.

- *Ez a Möbiusz rendszer.*

Úgy érezte, hogy azonnal megáll a szíve. A hang erős volt, és mérhetetlenül mély. Egész mellkasa megremegett.

- *Kérem, helyezze el a szeletet az adott síkon, és lépjen hátrébb.*

A hang pont olyan félelmetes volt, mint az előbb. Szeletet az adott síkon? A mondattal két probléma volt. Egyrészt nem tudta, hogy mi az a *szelet*, másrészt nem tudta, hogy hol van az *adott sík*. Így nehéz lesz, gondolta. Tanácstalanul állt a folt előtt.

- *Kérem, helyezze el a szeletet az adott síkon, és lépjen hátrébb.*

Bár nem volt követelődző a hang, mégis úgy érezte, hogy nem lenne jó, ha harmadszor is meg kéne hallgatnia felszólítást.

A nyílás viszont egyre inkább emlékeztette valamire. Közelebb hajolt és már pontosan tudta, hol látott hasonló formát azelőtt.

A golyó tökéletesen illett a nyílásba.

Tornádó söpört át a termen. Nem esett el, de megtántorodott. Hátra kellett lépni ahhoz, hogy visszanyerje egyensúlyát. *... és lépjen hátrébb.*

Az eddig teljesen egybeolvadt kékség formát és színt váltott. Mintha szeme láttára egy fényképet hívnának elő. Egy szoba körvonalait vélte felfedezni. Ágy, szőnyeg, egy fehér keretes ablak. Mintha egy csillár is lógott volna a falról. Oszlopszerű olvasólámpa. Könyvespolc. Pillanatok alatt minden élesen ott vibrált előtte. Egy lakásban állt. Kinézett az ablakon. Éppen hajnalodott. A kép annyira valóságos volt. Talán még illatokat is érzett. Azaz... tényleg, valóban illatot szimatolt. Kávészag terjengett. A szobát hamisítatlan reggeli fény árasztotta el. Ő a szoba ajtajába állt, ami nem volt hosszabb négy méternél. Érdekes érzés kerítette hatalmába. Oldalt pillantott, és óvatosan megérintette a közelben lévő ajtófélfát. Érezte a festett fa keménységét.

Nem egy képet nézett. A szobában állt. Nem volt ideje csodálkozni. Egyébként is, egy ideje már alig tudott csodálkozni. Hátra fordult. Mögötte egy nappali terpeszkedett. Ebédlőasztal, szemben egy könyvespolc, alatta egy kanapé. Visszafordult. Fülét megütötte egy hang. Ez az! A rádió szignálja. Pontosabban a 'Rádió szimfónia' kezdő motívuma. A zene alig volt hallható. Nem tudta meghatározni, honnan ered. Jobbra-balra forgatta fejét, de nem érzékelte a hang forrását. Belépett a szobába. Itt mintha erősebb lett volna a hang. Koncentrált. Igen a rádió valahol, egy másik lakásban szólt. Még két taktus és...

... és vége a szignálnak.

Előre lépett. Valamibe belerúgott. Egy papucs. A szignál ekkor elhalkult. A rádió, ami valahol messze, egy másik lakás másik szobájában szólt, tompa hangon olvasni kezdte a híreket. Az ágy megmozdult. Vagyis csak a takaró. Eddig észre sem vette, hogy van valaki rajta kívül a szobában. Egy férfi volt. Valószínűleg fiatal. Csak feje búbja látszott ki a takaró alól, mégis, Anita tudta, hogy az illető nem lehet idős. A srác még mélyen aludt. Talán éppen a rádió miatt moccant meg. Bámulta egy ideig. Nézte a szuszogó takarót, és a csendes ébredésként. Az sem érdekelte, ha esetleg meglátják. A rádió valahol távol még mindig a híreket mondta. Két hírblokkot rövid dallam választotta el egymástól. Anita megdermedt. A falra meredt, ahonnan szerinte a rádió szólt, majd a paplan alatt kilátszó barna hajcsomóra, és a világ fényessé vált. Talán ilyen meghalni. De akkor ez nem is olyan szörnyű.

Megértette! Mindent megértett!

Átlépte a papucsot. Elhaladt az ágy mellett. Lábával érintette a paplant, ami alól az alvó test melege szállt világnak. Lehajolt és éppen akkor nyomta meg az ébresztő óra gombját, amikor az 5.58:21-et mutatott. A férfi pedig tovább álmodott zavartalanul. Fejében hangok keringtek. Egy csodálatos dallam befejező taktusai. Visszafelé még meg akarta simogatni a srác fejét, de erre nem volt már lehetősége. A kép azonnal halványodni kezdett. Egy pillanat és ismét a kék szobában állt.

- *Köszönöm! Kérem, helyezzen el újabb panelt az adott síkon, vagy várjon öt másodpercig.*

A várt. Szisszenést hallott, és amikor megfordult ott állt mögött a kocka. Belépett.

*

Négyes terem mondta ki a biztonság kedvéért hangosan.

Gond nélkül jutott vissza. Az asztal szélén még mindig ott lógott Homérosz kabátja. Viszszadugta a kártyát és nagyot sóhajtva huppant le egy közeli székre. Sikerült.

*

A lakás ajtajában már alig állt a lábán. Halálosan fáradt volt. Kabátját a földre dobta. Majd holnap a helyére teszi. Lerogyott a fotelbe.

- Nagyon bátor volt ma!

Úgy pattant fel, mintha parázsba ült volna. Homérosz az ágyon ült. Majdnem vele szemben. Hogy nem vette észre? A férfi folytatta.

- Tényleg bámulom, amit tett. Persze éreztem, hogy képes rá, de azért ezt én sem gondoltam volna.

Anita nagyon halkán szólalt meg. Torka reszelt a szárazságtól.

- Meg kellett tennem!

- Tudom! – válaszolta Homérosz kis szünet után.

- Haragszik?

Furcsa, de úgy érezte, hogy ez most sokkal fontosabb, mint bármi más.

- Nem! – Homérosz most ismét Mikulássá változott. Kedves, mosolygós arcát nem redőzték ráncok.

- Olyan szép zene volt...a szimfónia...

- Kedvesem! – vágott közbe a férfi – Ha úgy érezte, hogy ezt kellett tennie, akkor ezt kellett tennie.

- Ezt kellett...tennem!

- Ezért komolyan megüti a bokáját. - mondta az ajtóban álló férfi. Ádám szeme izzott a haragtól.!

Anita úgy érezte, hogy azonnal elájul.

- Ne idegeskedjen kedves Ádám!

- Méghogy ne idegeskedjem? Tudja hol járt ez a nő? Mőbiuszban!

- Persze, hogy tudom. Az volt a dolga! Meg kellett mentenie azt a zenét. Volt már ilyen korábban, és még lesz is.

- Ilyen nem lesz többé!! Arról gondoskodom! – Ádám üvöltött.

- Gondoskodjon! Majd meglátjuk, ki bírja cérnával.

A férfi még mondani akart valamit, de a dühtől nem jutott szóhoz. Megfordult és eltűnt az előszobában. Homérosz ismét a lányhoz fordult, de Anita megelőzte.

- Hogyhogy volt már ilyen?

A férfi egy kicsit lehajtotta fejét, mintha valamin rajta kapták volna és elmosolyodott.

- Tudod, kedvesem. Vannak olyan szabályok, amiket át lehet hágni. Sőt át is kell hágni őket. Nem tehettem mást. Te alkalmas voltál a feladatra.

- Milyen feladatra.

- Hogy áthágd a szabályokat. Én nem tehettem.
- Nem értem!
- Én nem vihettem el Möbiuszba a golyót. De te igen! Azt a zenét meg kellett menteni. Csodálatos mű, én is hallottam. És ha az a fiú nem írja le... Istenem, kár lenne egy ilyen tehetségért.

Meredten nézte az öregembert.
- Kihasznált!
- Nem!! Nem erről van szó! Te csináltad, a te döntésed volt. Én csak reménykedtem benne, hogy megteszed. Nagyon reménykedtem.
- Értem! Akkor most mi lesz?
- A világ egy új remekművet, és ezzel egy zsenit ismer majd meg – mondta Homérosz és teátrálisan. Anita felé mutatott - a te bátorságod által. Nagy kár lett volna, ha nem így történik.
- És magával?
- Ó az nem érdekes. Már ezerszer volt bajuk velem. Egy kis fejmosás. Kedvesem, fent is tudják, hogy néha a szabályok betartása rosszabb, mint azok megszegése. Ne aggódj!
- És velem?
- Majd meglátod. Semmi rossz! Mindazonáltal megszegettél néhány szabályt. Sajnálom.
- Hétfőn menjek dolgozni?
- Persze, mint mindig!
Megkönnyebbült.
- Kér egy teát?
- Jól esne – válaszolta Homérosz.
Hamarosan két gőzölgő csészét egyensúlyozott a tálcán, de senki nem várta a szobában. Már erősen éjfélre járt. Szerette volna meghallgatni újra a szimfóniát. Majd hétfőn!

*

Nagyon szép volt a koncert, gondolta Anita, mikor beült kocsijába. Ismerős volt a dallam, átkozottul ismerős, de nem tudta hová tenni. Pedig valahol már hallotta egyszer. Sebaj, meghallgatja újra a következő előadáson. Jövő héten újra műsorra tűzték. Addig csak öt unalmas napot kell kibírni az Archívumban.

Beindította a kocsit.

- Remélem Erna nem idegesít fel már hétfőn - morogta maga elé és gázt adott.

VÉGE